

Статията е изпратена от [Гала Пенкова](#).

През Балкана от другата страна имало село Росамъч, близо до Сърбия. Това било още когато сме били под турско робство. Много страшно е било тогава. Затова толкова мразим турците – защото сме били техни роби в продължение на 500 години. Та в това село Росамъч живеел един много стар турчин. Често ходел на гости у едно бедно семейство – мъж, жена и тяхната млада дъщеря. Турчинът бил толкова стар, че дори можел да бъде дядо на момичето. Но той я харесал и пожелал да се ожени за нея. Всяка вечер щом отишъл у тях, тя трябвало да му принася гозби и всички от семейството да се държат почтено с него. Младото момиче много страдало за това.

Толкова много време турчинът настоявал, че накрая българинът склонил и се съгласил да даде дъщеря си за съпруга на стария турчин. Една нощ, още преди да се оженят, турчинът спал у българина и докато той спял, българинът го заклал. Семейството имали магаре. Бързо взели най-необходимото от къщата, качили го на магарето и тръгнали през Балкана. Не знаели къде ще отидат, просто вървели за да се спасят от турците, защото ако те дойдат и открият кой го е убил ще унищожат и тримата, ще ги заколят.

През нощта вървели, вървели докато не стигнали до тази местност. А тук е имало една голяма, гъста гора от череши. Мъжът могъл да прави дървени хранилища. Семейството дошли тука и се скрили. Много време не е ходил нагоре из Балкана. От време на време ходел надолу в Калиманица, където имало много турци. Под Гаганица е селото, сега има язовир. В Калиманица беше много плодородно. Най-хубавият бостан бил там. Най-хубавите лозя били там. Там климатът бил добър и всеки стоял край пътя и продавал това, което отглеждал. Като хората от Черешовица, Котеновци и Гаганица ходели надолу, винаги спирали да си купят дини, пъпеши, защото били много зрели и хубави. И този българин от време на време ходел до Калиманица, за да купи нещо на семейството си, жена му си стояла у дома. Той бил дърводелец и правел разни неща, а после ходел надолу, за да ги продаде. Калиманица било далече, през Котеновци и Гаганица и никой не знаел откъде идва всъщност.

Като отишъл, продавал това, което е направил и на връщане си купувал някоя и друга кофа жито, за да има с какво да си прехранва семейството . Дълго време живял той в тази местност без никой да го открие. Той изсекъл няколко дървета, направил си колиба от пръчки, където са спали. Така живели. Минало се е много време. След няколко години, българинът се върнал на предишното място, където живеел. Там се срещнал с негови роднини, казал им къде живее и ги довел. И така всички се заселили там и оттук идва името Черешовица – заради многото диви череши. После дошли и други хора и селото се е уголемило.

